

ΕΦΗ ΚΑΓΞΙΔΟΥ

Η Κλειώ ΤΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ: Η Κλειώ του Βάλτου
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έφρη Καγξίδου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευγενία Γάλλου
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Έφρη Καγξίδου
Copyright © 2025 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-84-3

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Έφη Καγξίδου

Η ΚΛΕΙΩ ΤΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Εκδόσεις Έξη

Η Κλειώ ξύπνησε με ένα περίεργο συναίσθημα. Ο εφιάλτης που δεν την άφησε να κοιμηθεί όλη τη νύχτα, ήταν ακόμα φωλιασμένος στο στήθος της και της προκαλούσε ταραχή. Ο ύπνος την επισκέφτηκε τα χαράματα. Κοίταξε το ρολόι της και διαπίστωσε ότι η ώρα είχε περάσει· ήταν σχεδόν δέκα.

Χρειαζόταν έναν καφέ για να συνέλθει. Τον ετοίμασε γρήγορα και βγήκε στην αυλή. Έκανε ζέστη αυτές τις μέρες και προτιμούσε να κάθεται στη σκεπαστή βεράντα με τις ανθισμένες γλάστρες και τις καταπράσινες ζαρντινιέρες που δημιουργούσαν μια ευχάριστη και δροσερή ατμόσφαιρα. Με το δεξί της χέρι χάιδεψε τον βασιλικό. Μοσχοβόλησε ο τόπος και άνοιξε λίγο η ψυχή της. Πάνω στο τραπέζακι διπλωμένη η εφημερίδα. Την παραμέρισε για να ακουμπήσει το φλιτζάνι της. Εκεί την άφηνε κάθε πρωί ο διανομέας του πρακτορείου Τύπου της Μαγνησίας.

Ήπιε μια γουλιά και την πήρε στα χέρια της. Την άνοιξε μηχανικά.

Διάβασε πρώτα τον τίτλο της που ήταν γραμμένος με χοντρά κεφαλαία γράμματα: «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ».

Ασυναίσθητα το βλέμμα της έπεσε στην ημερομηνία: 2 Αυγούστου του 1962.

Μετά κατέβηκε αργά και σταμάτησε στο κεντρικό άρθρο. Με φρίκη διαπίστωσε ότι η είδηση της πρώτης σελίδας ήταν μια «νάρκη» έτοιμη να εκραγεί και εκείνη άθελά της την κρατούσε στα χέρια της. Τα γράμματα χοροπήδησαν μπροστά στα μάτια της. Ο νυχτερινός της εφιάλτης πήρε σχήμα. Κοίταξε φοβισμένη τριγύρω.

Η μόνιμη απειλή που την καταδίωκε μέρα και νύχτα, στεκόταν στην εξώπορτα. Τη βρήκε μετά από τόσα χρόνια και ήταν βέβαιη ότι η καταιγίδα που θα κομμάτιαζε τη ζωή της, σύντομα θα ξεσπούσε!

Σηκώθηκε και μπήκε τρέχοντας στο δωμάτιό της, φωνάζοντας πανικόβλητη:

«Δεν μπορεί να είναι αλήθεια. Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα! Η γιαγιά μου έλεγε ότι τα ποτάμια δεν γυρίζουν πίσω και πως οι λίμνες και οι θάλασσες δεν στερεύουν ποτέ!»

Η φωνή της έκανε απελπισμένους κύκλους μέσα στο δωμάτιο, δυνάμωνε πάνω στους τοίχους και επέστρεφε απειλητική στ' αφτιά της.

Έντεκα ολόκληρα χρόνια πάλευε με τα φαντάσματα και τις ενοχές της.

Μια ολόκληρη ζωή! Πίστευε πως το μυστικό

τους ήταν καλά κρυμμένο στον πάτο της λίμνης, μα η είδηση στην εφημερίδα τη διέψευσε. Το έγγραφε ολοκάθαρα. «Στο τέλος Αυγούστου θα άρχιζε η αποστράγγιση της Λίμνης Κάρλας*».

«Μα πώς θα γίνει αυτό;» αναρωτήθηκε πανικόβλητη. «Τι είναι η λίμνη, μια λεκάνη με νερό να την αδειάσεις; Ή ένας κουβάς να ποτίσεις τα λουλούδια στις γλάστρες; Με ένα ωκεανό μοιάζει, χωρίς τέλος και χωρίς ορίζοντα».

Άρχισε να διαβάσει ξανά το πρωτοσέλιδο, με τα μάτια της γεμάτα πανικό. Η εφημερίδα παρουσίαζε με πανηγυρικό τρόπο τα οφέλη από το σημαντικό αυτό έργο. Το υπουργείο θα μοίραζε χιλιάδες στρέμματα γης στους αγρότες της περιοχής, για να συνδράμουν στην προσπάθεια του κράτους για τη γεωργική ανάπτυξη της Θεσσαλίας.

Ακολουθούσαν λεπτομέρειες για τα εγκαίνια της σήραγγας, δέκα χιλιομέτρων περίπου, η οποία θα δι-οχέτευε τα νερά του Βάλτου στον Παγασητικό κόλπο. Η πραγματικότητα στο άρθρο της εφημερίδας τη «χαστούκισε».

Το μυαλό της δεν μπορούσε να το δεχτεί. Δηλαδή, ούτε λίγο ούτε πολύ, θα πατούσαν ένα κουμπί, και τα νερά θα άρχιζαν να υποχωρούν. Μα τότε, αλίμονο!

Θα έβρισκαν το πτώμα και θα το αναγνώριζαν αμέ-

---

* Άρχισε στο τέλος Αυγούστου του 1962 με τα εγκαίνια της σήραγγας μήκους 10.150 μέτρων και ήταν από τα σημαντικότερα έργα για την ανάπτυξη της ελληνικής γεωργίας.

σως μέσα στην πρόχειρη αλλά χαρακτηριστική κατασκευή που το τοποθέτησαν. Θα το μαρτυρούσε το δαχτυλίδι στο χέρι του. Ολόχρυσο, με τη χαρακτηριστική μαύρη πέτρα στο κέντρο του. Οικογενειακό κειμήλιο. Πώς δεν σκέφτηκαν να του το βγάλουν;

Όμως επάνω στον φόβο και την ταραχή τους κα νένας δεν το παρατήρησε για να το αφαιρέσει από το μεσαίο του δάχτυλο.

«Μπορεί όμως και να εξαφανίστηκε. Να πιάστηκε η κλούβα στις ρίζες κάποιου κορμού στον βυθό της λίμνης. Να τρύπησε η σήτα και να το κατάπιε ο βυθός. Τόσα χρόνια πέρασαν! Μα αν όχι;» αναρωτήθηκε προσπαθώντας να ηρεμήσει το μυαλό της, γιατί ο πανικός μπήκε μέσα στις φλέβες της και παρέλυσε το κορμί της. Η λογική όμως δεν αναιρείται με αμφιβολίες. Η αλήθεια θα έβγαινε στην επιφάνεια και δεν θα χρειαζόταν άλλες αποδείξεις γιατί αυτή δεν ζει στο σκοτάδι, τής ταιριάζει το φως της ημέρας.

Εικόνες εφιαλτικές στήθηκαν με ταχύτητα μπροστά της και οι χτύποι της καρδιάς της πολλαπλασιάστηκαν.

Δυστυχώς, τα σφραγισμένα δωμάτια της μνήμης τα ξεκλειδώνουν οι αναμνήσεις όταν χτυπούν επίμονα τις πόρτες τους τραγικά γεγονότα και ανέλπιστα ειδήσεις, όπως αυτή που έγραφαν σήμερα οι εφημερίδες.

Εκείνη την καταραμένη νύχτα η παράξενη ομίχλη που έφτασε αναπάντεχα στην περιοχή, ήτανε σίγουρα η βοήθεια που περίμενε από τον Θεό. Ήταν αδι-

απέραστη από τα μάτια και σκέπασε την επιφάνεια της λίμνης απ' άκρη σ' άκρη.

Η Κλειώ άκουσε μόνο βήματα να την πλησιάζουν, δεν μπορούσε να διακρίνει σχήματα και μορφές, παρά μονάχα ίσκιους, αυτούς που άκουσαν τις κραυγές της και άπλωσαν το χέρι τους δηλώνοντας τη συμπαράστασή τους.

Στη μνήμη της δεν αποταμιεύτηκαν ήχοι, γιατί όλα έγιναν μέσα στην απόλυτη σιγή. Τα κύματα της λίμνης ήταν σιωπηλά και οι σκιές μιλούσαν με λόγια βουβά. Η ομίχλη κάλυψε τις συντονισμένες πράξεις τους.

Ο χορός της εκδίκησης στήθηκε στην όχθη του Βάλτου, ενώ η οργή οδηγούσε τις πράξεις τους χωρίς τύψεις. Όλα τελείωσαν με τον όρκο τιμής να σφραγίζει για πάντα τα στόματά τους.

Οι σκιές της αντάρας με το πρώτο φως της ημέρας σκόρπισαν, χάθηκαν και δεν συναντήθηκαν ποτέ ξανά.

Η Κλειώ ακολούθησε τη γραμμή της δικής της ζωής. Η εξορία όμως ήτανε μέσα της και έστησε ενέδρα στη νιότη της. Για έντεκα ολόκληρα χρόνια ο δικός της ήλιος έμεινε κρυμμένος πίσω από τα βουνά του χωριού της. Δεν ήθελε να θυμάται και αγωνίστηκε πολύ για να τα καταφέρει. Διαπίστωσε ότι μια πληγή, όσο μεγάλη και να είναι, μπορεί να κλείσει, δυστυχώς όμως η συνείδηση πάντα αιμορραγεί!

Το ίδιο έκαναν και οι σκιές, έκρυψαν τις μνήμες τους σε μιαν άκρη του μυαλού πιστεύοντας ότι έπρα-

ξαν το καθήκον τους. Ίσως μια μέρα να ερχότανε η ώρα της αποκάλυψης -δεν το απέκλειαν. Για ένα όμως ήτανε σίγουρες, ότι η αλήθεια, όταν αναδυόταν, θα κρατούσε στα χέρια της το χρυσό δαχτυλίδι με τη μαύρη πέτρα.

Σήμερα η εφημερίδα τούς πληροφόρησε ότι το πλήρωμα του χρόνου έφτασε.

Η δικαιοσύνη θα τους περίμενε στην όχθη του Βάλτου για να εισπράξει, έστω και καθυστερημένα, την αμοιβή της. Το ραντεβού τους ορίστηκε στο τέλος του μήνα και όλοι δήλωσαν παρόντες και έτοιμοι να πληρώσουν το τίμημα.

Η Κλειώ ΤΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Το κρύο είναι τσουχτερό. Πλησιάζω στην καλύβα αθόρυβα. Η Κλειώ κουλουριασμένη πάνω στο κρεβατάκι της κλαίει με λυγμούς. Τα ρούχα της πεταμένα στο πάτωμα. Υπάρχει αίμα παντού. Βγαίνω έξω να πάρω αέρα. Τρέμω! Το στήθος μου πονάει. Δεν πίστευα ότι ο θυμός έχει τόσο κοφτερά νύχια. Θα τον σκοτώσω. Το ορκίζομαι. Θα πληρώσει για το κακό που έκανε στη Νεράιδά μου. Θα σας πούνε πως αυτό είναι αδύνατο. Μην τους πιστέψετε. Ψέματα λένε!

Έντεκα χρόνια μετά οι εφημερίδες περιγράφουν πανηγυρικά τα οφέλη ενός σημαντικού έργου. Ξεκινάει η αποστράγγιση της λίμνης Κάρλας. Τα νερά της λίμνης υποχωρούν βασανιστικά. Απειλούν να ξεσκεπάσουν θαμμένα μυστικά.

Επτά σκιές βγαίνουν στο φως και δηλώνουν αποφασισμένες να πληρώσουν το τίμημα. Είναι έτοιμες να τιμωρηθούν για την απόφασή τους να αψηφήσουν τους νόμους και να αποδώσουν τη δική τους δικαιοσύνη.

Γιατί κάποια μυστικά δεν θάβονται ποτέ. Ζουν. Αναπνέουν. Και κάποια στιγμή... ζητούν δικαίωση. Η ώρα της αλήθειας έφτασε και η ομίχλη είναι η μόνη που τη γνωρίζει!